

Sygn. akt I CSK 1992/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa K. P.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń spółce akcyjnej w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu
z dnia 13 sierpnia 2021 r., sygn. akt II Ca 657/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniosł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), „Sąd Okręgowy w Opolu przyjął bowiem, iż strony zawarły umowę cesji (przeniesienia) własności pojazdu marki B. o nr rej. [...], gdyż pozwany złożył powodowi oświadczenie woli w sposób dorozumiany co jest rażącym naruszeniem przepisów art. 60 k.c. w zw. z art. 65 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 1 i § 2 k.c. w zw. § 45 ust. 3 OWU. Owo naruszenie ma zatem oczywisty wpływ na rozstrzygnięcie, i to w taki sposób, iż orzeczenie winno być uznane za bezprawne w ocenie skarżącego”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy pozwanego o oczywistej zasadności skargi. O wyniku postępowania w sprawie zadecydowało nie tyle kwestionowane przez pozwanego stanowisko Sądów *meriti* o niejednoznaczności postanowienia § 6 OWU, którymi posługiwał się pozwany w stosunkach umownych, w tym w umowie z powodem, co stanowisko, że fakty ustalone w sprawie wskazują na dopełnienie wszystkich przesłanek, od których zależało uprawnienie powoda do uzyskania odszkodowania za utracony pojazd.

W świetle powołanego przepisu OWU pozwanego wypłacenie odszkodowania za utracony pojazd wymagało uprzedniego wyrejestrowania pojazdu (co powód niewątpliwie uczynił) i przeniesienia własności pojazdu na

pozwanego. Powód utracił pojazd 10 lipca 2014 r., a po zgłoszeniu szkody pozwanemu był przez niego ponaglany do złożenia oświadczeń koniecznych do zakończenia postępowania likwidacyjnego. Jak podaje sam skarżący, przyjęcie, że powód przeniósł na niego własność wiązało się „*de facto* wyłącznie z uzupełnieniem i podpisaniem przez powoda przesłanego mu druku umowy i złożeniem stosownego oświadczenia przez pozwanego”. Sądy *meriti*, z odwołaniem się do art. 60 k.c., wskazały na te zachowania pozwanego, które ujawniały jego wolę nabycia prawa do pojazdu powoda w sposób dostateczny oraz na niewątpliwą zamiar wywołania takiego skutku. Pozwany nie zarzucał, żeby czynności te podejmowała w stosunku do powoda w postępowaniu likwidacyjnym osoba nieumocowana do składania w jego imieniu oświadczeń. Ustalone przez Sądy *meriti* zachowania, zakwalifikowane przez te Sądy jako manifestacje woli pozwanego, miały miejsce przed 26 sierpnia 2014 r., kiedy to został odnaleziony samochód utracony przez powoda 10 lipca 2014 r.; powód zaś odesłał podpisane przez siebie oświadczenie o przeniesieniu na pozwanego praw do pojazdu 26 lipca 2014 r.

W świetle ustaleń Sądów *meriti* i oceny prawnej sprawy, którą przedstawiły, skutek przejścia na pozwanego prawa do pojazdu utraconego przez powoda 10 lipca 2014 r. nastąpił zatem przed 26 sierpnia 2014 r. Pojazd, gdy został odzyskany, stanowił już własność pozwanego, a to wyklucza zarzucane przez pozwanego bezpodstawne wzbogacenie powoda, do którego miałyby dojść w razie wypłacenia mu odszkodowania za pojazd.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.

[as]